

گفت و گو

هیراد حمیدزاد

خبرنگار

روزهای پایانی خرداد ماه سال ۱۴۰۲ بود که جواد نکونام بعد از طی یک فرآیند طولانی و وقتگیر و در حالی که بارها تا آستانه حذف کامل از میان گزینه‌های مربیگری در استقلال پیش رفته بود، به عنوان سرمربی استقلال برگزیده شد. نکونام در سه سال‌های آنچنانی به عنوان بازیکن در ترکیب استقلال دیده نشد و بیشتر عمر خود را خارج از فوتبال ایران (امارات و اسپانیا) سپری کرد اما به سبب علایق عمیق به این باشگاه و موفقیت‌هایی که در باشگاه فولاد خوزستان به دست آورد، بعد از جدایی ریکاردو ساسپینتو به عنوان یک گزینه جدی مطرح و در نهایت در جایگاهی قرار گرفت که بسیاری از بزرگان فوتبال ایران در این پست جلوس کرده بودند.

پیش از به صدا در آمدن سوت آغاز لیگ برخی معتقد بودند که نکونام دچار ریسک بزرگی شده و انتخاب استقلال در فصلی که ستاره‌هایی همچون قایدی و محبی از این باشگاه کوچ کرده‌اند، نباید سکان هدایت آبی‌ها را به عهده می‌گرفت اما مرد لالیگایی فوتبال ایران بی‌توجه به این نگرانی‌ها دل‌رابه دریا زد و قدم به باشگاه آرزوهای خود گذاشت تا شاید بعد از قهرمانی با استقلال به عنوان بازیکن (فصل دوازدهم)، این بار در درای سرمربی هم جام قهرمانی را به چنگ آورد و به یکی از معدود چهره‌های تاریخ این باشگاه (حجازی، پورحیدری، قلعه‌نویی، مجیدی) تبدیل شود که هم به عنوان بازیکن و هم به عنوان سرمربی جام گرفته است. نکونام برای رسیدن به این هدف بزرگ از همان ابتدای کارش بنای یک سیاست گفتاری منطقی را در پیش گرفت. گرچه او بارها و بارها بر مسائل نقل و انتقالاتی با علی خطیر دچار چالش شد و مصاحبه‌های تندی را علیه مدیرعامل این باشگاه به زبان آورد اما آقای سرمربی همواره در مواجهه با این سؤال که چه سرنوشتی را با استقلال رقم خواهی زد، این پاسخ را داد: «قول قهرمانی نمی‌دهیم اما قول می‌دهیم با همه وجود تلاش کنیم تا هواداران خوشحال باشند.»

چهره ویژه نیمکت استقلال در روزهای پایانی سال ۱۴۰۲ نیز همان استراتژی روزهای آغازین را در کلامش دارد. نکونام همان است که بود. بدون تغییر در آرایش تاکتیکی اظهاراتش. بعد از گذشت ماه‌ها از مربیگری او در استقلال و در شرایطی که تیمش در بهترین رتبه ممکن قرار دارد، با بردهای پی‌درپی در صدر جا خوش کرده و از شانس و اقبال بسیاری بهره‌مند است، همان کلمات روزهای آغازین را تکرار می‌کند: «ما تا آخرین نفس برای استقلال می‌جنگیم.» خطاب به نکونام فقط خودش و بازیکنانش نیستند. او وقتی از او «ما» استفاده می‌کند به این مفهوم کاربردی است که هواداران استقلال در کنار کادرفنی و بازیکنان باشند؛ همچون دست‌هایی واحد و متصل به هم تا شاید استقلال بعد از یک فصل دوری از جام قهرمانی بار دیگر طعم شیرین جام را بچشد. نکونام نیز به این مهم کاملاً واقف است که استقلال در سالی که گذشت عملکرد مطلوبی نداشت. دو جام ابتدای سال از دست رفت و فرصت دوباره قهرمانی در جام حذفی نیز بار دیگر در روزهای پایانی سال با شکست مقابل مس رفسنجان نابود شد تا فقط لیگ باقی بماند.

هر چند که این از دست رفتن جام حذفی ممکن است یک پیام خوشایند نیز برای نکونام و شاگردانش به همراه داشته باشد چرا که در همه فصولی که استقلال قهرمان لیگ شد، جام حذفی را از دست داد. نکونام تاریخ استقلال را ورق زده و بار دیگر این موضوع را به شاگردانش یادآور شده که نباید انگیزه‌شان را از دست بدهند تا شاید همچون فصل پنجم، هشتم، دوازدهم و بیست و یکم که استقلال در جام‌های حذفی شکست خورد اما در نهایت جام قهرمانی لیگ برتر را به دست آورد، این بار نیز در فصل بیست و سوم همان وقایع شیرین تکرار شود. حذف از جام حذفی چندان برای استقلال خبر بدی نیست. شاید این بار نکونام بعد از امیرقلعه‌نویی که قهرمانی سه باره‌اش پس از حذف‌های مکرر از جام حذفی رقم خورد (قهرمانی او در سپاهان هم با همین سیاق بود!) یا فرهاد مجیدی که او نیز به رغم از دست دادن جام حذفی قهرمان لیگ شد، سومین مربی تاریخ باشگاه استقلال باشد که برسکوی قهرمانی لیگ برتر تکیه می‌زند در حالی که جام حذفی را از کف داده است. جمله تکراری آقای سرمربی در تلاش حد اکثری به منزله دشواری‌های هفته‌های باقیمانده است. هفته‌هایی که آقا جواد اینگونه توصیفش کرده است: «در نیم فصل دوم دروازه‌ها کوچک می‌شود. نیم فصل دوم یک جنگ تمام عیار است.»

بعد از گذشت ماه‌ها از مربیگری او در استقلال و در شرایطی که تیمش در بهترین رتبه ممکن قرار دارد، با بردهای پی‌درپی در صدر جا خوش کرده و از شانس و اقبال بسیاری بهره‌مند است، همان کلمات روزهای آغازین را تکرار می‌کند: «ما تا آخرین نفس برای استقلال می‌جنگیم.»

حرف نکونام تا نشد: تا آخرین نفس برای استقلال...

